

Streszczenie. Katecheza V. ks. Tadeusz Borutka. Specyfika misji duchownych i świeckich.

Kościół jest wspólnotą, w której każdy z ochrzczonych ma swoje miejsce i wszyscy są powołani do jej budowania. Szczególną rolę we wspólnocie Kościoła ma do spełnienia prezbiterium, wspólnota kapłanów. Wiąż prezbitera z Chrystusem jest jednocześnie więzią z całym Kościołem, a w nim także ze wspólnotą prezbiterów i z biskupem. Tym co kształtuje eklezjalność wspólnoty kapłańskiej, są więzi hierarchiczne: z biskupem i papieżem. Wszyscy prezbiterzy, razem z biskupami, uczestniczą w jednym i tym samym kapłaństwie i posłudze Chrystusa, tak iż sama jedność święceń i posłannictwa domaga się ich hierarchicznej łączności ze stanem biskupim. Istotne znaczenie dla kapłańskiej tożsamości ma jej wymiar eklezjalny. Chodzi o odniesienie kapłana do wspólnoty Kościoła. To znaczy, że każdy kapłan jest ze wspólnoty i dla wspólnoty, każdy działa w imieniu wspólnoty oraz we wspólnocie, to znaczy w jedności kolegium. Do natury posługi kapłańskiej należy to, że nie da się jej pełnić w pojedynkę, ma charakter kolegialny. Chodzi o to, że w sakramencie święceń prezbiter jest włączony w kolegium prezbiterów, a biskup w kolegium biskupów i ani jeden, ani drugi nie mogą działać w separacji od innych. Wynika stąd konieczność ciągłej troski o jedność między nimi.

Kapłaństwo hierarchiczne ma swój początek w kapłaństwie powszechnym wiernych. W powołaniu kapłańskim, ze względu na jego służebny charakter, musi być zatem szczególna przestrzeń dla ludzi świeckich oraz dla ich „świeckości”, która także jest wielkim dobrem Kościoła.

Do zadań kapłana duszpasterza należy przede wszystkim gromadzenie wiernych. Każdy kapłan musi być jednak świadomy, że gromadzi wspólnotę nie wokół siebie, ale wokół Chrystusa i nie dla siebie, ale dla Chrystusa, ażeby On sam mógł działać w tej wspólnocie, a równocześnie w każdym człowieku. Świeccy wierni przez swoje własne powołanie są z tym światem związani inaczej niż kapłani i inne pełnią w nim rolę.

Istnieje więc potrzeba otwarcia się duchownych na wiernych świeckich i odwrotnie – świeckich na duchownych. Obecnie zbyt często przeciwstawia się ich role, nie dostrzegając wzajemnej, rzeczywistej komplementarności, albo mówi się o nich

w kategoriach zastępowania jednych drugimi. Należy mądrze wykorzystywać konkretny dar każdego członka Kościoła, nie dopuszczając do pomieszania ról i funkcji czy zafałszowania statusu teologicznego i kanonicznego.

Ludzie świeccy winni przyjąć miejsce, jakie im przysługuje na mocy sakramentów chrztu i bierzmowania. Szczególny charakter posłannictwa świeckich w Kościele i w świecie wymaga od nich dojrzałości w wierze. Dojrzałość ta znaczy, że chrześcijanin ma być świadkiem Ewangelii wobec ludzkiej społeczności. Powołanie świeckich dotyczy przede wszystkim troski o przywrócenie stworzeniu całej jego pierwotnej wartości. Zaangażowanie świeckich katolików w życie społeczne jest konsekwencją właściwie rozumianej miłości bliźniego.

Przejawem uczestnictwa w życiu parafii jest także wspieranie działalności ludzi włączonych w działające grupy apostołskie, szukanie współpracy i budowanie wspólnoty. Należy szanować każdego człowieka, doceniać rolę mężczyzn i kobiet w posłudze ewangelizacyjnej Kościoła.